



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. Z. – K. z. u. d.u, IČ X**
sídlem C. 866/50a, X B.
zastoupeného advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti: **Ř. s. a d. ČR, IČ X**
sídlem N. P. 546/56, X P. 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2020, č. j. KUOK 35107/2020, ve věci
povolení kácení dřevin,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný co do citace příslušného zákonného ustanovení označujícího účastníky řízení změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova, Odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2020, č. j. MMPPr/012924/2020/STAV/ZP/Eh, kterým správní orgán I. stupně podle § 8 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zákonu č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody“) povolil žadateli, Ř. s. a d. ČR, kácení dřevin – stromů na plochách v místě stavby „D1 – stavba X Ř. – P., SO 007“ v k. ú. Předmostí v rozsahu daném akt. DSP „D1 – stavba X Ř. – P., SO 007 D. B., a.s.“ a akt. dendrologickým průzkumem (G.2.1.), jež obsahuje stromy a zapojené porosty dřevin podléhající povinnosti vydání povolení ke kácení podle vyhl. č. 189/2013 Sb., dle soupisu dotčených ploch a dřevin, jež je součástí výroku tohoto rozhodnutí, a to za podmínky, že kácení bude realizováno po vydání pravomocného stavebního povolení pro stavbu „D1 – stavba X Ř. – P., SO 007“ v k.ú. P., bude-li pro zahájení činnosti na SO 007 stavební povolení nezbytné, zásadně však v době vegetačního klidu tj. od 15. 10. do 15. 3. běžného roku a dále že pokácená dřevní hmota bude z místa kácení neprodleně odklizená a investor zajistí její využití či likvidaci.

2. Žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně s odůvodněním, že správní orgán I. stupně vyhodnotil u dřevin, jež byly předmětem řízení, tj. 42 ks stromů a plochy keřů 2 068 m² v územním rozsahu stavby „D1 – stavba X Ř. – P., SO 007“, jejich význam v lokalitě vyplývající z jejich stavu, když konkrétně uvedl, že jde o požadavek na kácení běžných ovocných dřevin a zapojených keřů běžně se vyskytujících druhů z volného náletu na plochách přiléhajících k bývalé zahrádkářské osadě, a v kolizi stojící význam stavby dopravní infrastruktury, která již je umístěna územním rozhodnutím stavebního úřadu Magistrátu města Přerova pod č. j. SÚ-3229/2015-KI, které nabylo právní moci dne 12. 8. 2006, jako převažující nad zájmem na ochraně konkrétních dotčených dřevin. Závažným důvodem pro kácení je právě pravomocné územní rozhodnutí ze dne 3. 3. 2006. Umístění uvedené stavby v území je veřejným zájmem vyplývajícím z platné územně plánovací dokumentace, konkrétně ze Zásad územního rozvoje Olomouckého kraje a územního plánu města Přerova. Veřejná prospěšnost stavby je v Zásadách územního rozvoje deklarována vymezením koridoru pro dálnici D1 pod označením „D018 Úprava plochy koridoru a označení stavby D1, hranice kraje (Říkovice – Lipník n/B)“. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně není podle žalovaného nepřezkoumatelné, neboť z odůvodnění je zřejmé, že správní orgán I. stupně vyjádření žalobce nezamítl a zabýval se jím, což vyplývá mimo jiné z toho, že ve výroku rozhodnutí uložil podmínku dle návrhu žalobce. Žalobce měl jako účastník řízení možnost se s obsahem spisu seznámit. Správní orgán vedl řízení o povolení kácení za účelem záměru realizace demolice zahradních domků a provedení záchranného archeologického průzkumu v rámci SO 007, pro které bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí o umístění stavby. Žalobcem předestřené dokumenty (závazné stanovisko EIA, závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku, případné rozhodnutí o výjimkách dle § 56 zákona o ochraně přírody) byly předběžnými otázkami, bez jejichž splnění by územní rozhodnutí nebylo vydáno. Ověřování existence podkladů územního rozhodnutí pak není předmětem řízení o povolení kácení dřevin a není účelné. Správní orgán I. stupně se věnoval i posouzení, zda se v území nenachází žádný významný krajinný prvek, který by byl v kolizi se záměrem. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že ten provedl vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin, k čemuž zákon o ochraně přírody ani jeho prováděcí vyhláška nestanoví metodiku a uvedené hodnocení je tak úkolem orgánu ochrany přírody a krajiny. Kácení předmětných dřevin má v převážné míře probíhat na plochách bývalé zahrádkářské osady, většina dotčených pozemků byla již investorem vykoupěna a již není vedena jako zahrady, přičemž pokud by tak i nadále vedeny byly, potom by ovocné dřeviny povolení ke kácení ani nepotřebovaly. V převážné

míře jde o požadavek na kácení běžných ovocných dřevin a plochy zapojených keřů běžně se vyskytujících z volného náletu na plochách přiléhajících k bývalé zahrádkářské osadě. Dle žalovaného bylo hodnocení dřevin provedené správním orgánem I. stupně řádné, věnující se jak jejich funkčnímu, tak i estetickému významu. Uložení náhradní výsadby ke kompenzaci vzniklé ekologické újmy je věcí správní úvahy. Správní orgán I. stupně vzal v potaz návrh žadatele, aby náhradní výsadba za pokácené dřeviny v tomto řízení byla součástí uložené náhradní výsadby v navazujícím řízení o povolení kácení dřevin, které bude žadatel podávat následně v souvislosti se samotnou stavbou „D1 – stavba 0136 Říkovice – Přerov“. Současné řízení proběhlo za účelem realizace jen některých přípravných prací, tj. demolice zahradních domků a provedení archeologického průzkumu tak, aby na ně mohla stavba samotné dálnice časově plynule navázat. Uložení náhradní výsadby v okolí stavby před jejím dokončením je neúčelné, protože by mohlo dojít v rámci stavby k jejich poškození. Návrh žadatele tak byl akceptován s tím, že náhradní výsadba bude realizována přednostně v místě stavby a jejím nejbližším okolí. Správním orgánům obou stupňů je z úřední činnosti známo, že žadatel má ke kompenzaci vzniklé ekologické újmy připraven projekt náhradních výsadeb v rámci celé stavby předmětného úseku dálnice, který připravil v součinnosti s dotčenými orgány státní správy.

3. Žalobce svojí rozsáhlou žalobou, jež v podstatě opakovala odvolací námítky proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, předně namítal absenci přezkoumatelného odůvodnění při vypořádání svého vyjádření i odvolání. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle názoru žalobce není zřejmé, jak se tento přezkoumatelně vypořádal s obsahem žalobcova vyjádření, které správnímu orgánu I. stupně zaslal svým podáním ze dne 21. 12. 2019 a které obsahovalo osm bodů, jelikož v rozhodnutí o tom není jediná věta. Žalobce uvedenou námítku uplatnil již v odvolání, avšak vypořádání žalovaného považuje za formalistické, nedostatečné a nepřezkoumatelné, jelikož dle žalobce není zřejmé, zda a jak se žalovaný zabýval obsahem celého jeho vyjádření, čímž vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně neodstranil, nýbrž prohloubil. Konkrétně žalobce postrádal vypořádání následujících skutečností uplatněných ve svém vyjádření. Není zřejmé, zda existující pravomocné územní rozhodnutí je součástí podkladů ve spise, jelikož správní orgán I. stupně žádný přehled podkladů v rozhodnutí neuvádí, ačkoliv to § 68 odst. 3 ve vztahu k § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) přímo vyžaduje. Dále dle žalobce není zřejmé, zda je součástí podkladů závazné stanovisko EIA, jakož i všechna podkladová rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody. Správní orgán I. stupně sice tvrdí, že vyhodnotil funkční a estetický význam kácení dřevin, avšak není zřejmé, na základě čeho tak učinil, tzn. jen na základě dendrologického průzkumu předloženého žadatelem, jen na základě nějaké metodiky, jen na základě svých znalostí, jen na základě místního šetření či kombinací všeho. Dále není zřejmé, zda mezi podklady je či není (a proč) odborný znalecký posudek, který vypočítal cenu likvidovaných dřevin, ani jak správní orgán I. stupně zohlednil návrhy žalobce v bodě 7 svého vyjádření týkající se náhradní výsadby, resp. proč je nezohlednil. V této souvislosti žalobce poukázal na judikaturu správních soudů vztahující se k požadavku vypořádání uplatněných námitek.
4. Ve vztahu k předestřeným podkladům (územní rozhodnutí, stanovisko EIA, rozhodnutí o výjimkách dle § 56 zákona o ochraně přírody) pak žalobce dále namítal, že ve svém vyjádření navrhoval, aby byly doloženy do spisu, přestože se nejedná o podklady povinné, avšak předmětu žádosti se týkají. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů však dle žalobce není seznatelné, zda tyto podklady do spisu založeny byly a jak bylo s návrhem

žalobce naloženo. Žalobce tak namítal, že uvedené podklady nejsou součástí spisu, přestože jsou pro řízení o kácení mimolesních dřevin důležité, čímž mělo dojít k porušení § 3, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tvrzení žalovaného o tom, že bez uvedených podkladů by nemohlo být vydáno pravomocné územní rozhodnutí, pak žalobce považuje za nesprávné, neboť z žalobcem předestřené časové osy vyplývá, že ve vztahu k umístění dálnice D0136 byla rozhodnutí o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody vydána až po právní moci územního rozhodnutí, rovněž původní stanovisko EIA bylo nahrazeno novým až po právní moci územního rozhodnutí.

5. Žalobce dále namítal nedostatečné vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin správním orgánem I. stupně. Žalobce uvedené namítal již v rámci odvolání, avšak vypořádání své odvolací námítky žalovaným považuje opět za nesprávné. Pokud správní orgán I. stupně tuto důležitou povinnost, která rozhodne o tom, zda ke kácení dojde, ale současně vyhodnotí, v jakém konkrétním stavu dřeviny jsou, což má mj. vliv na uložení přiměřené náhradní výsadby, vyřídí jednou větou, pak tím nedostál svým zákonným povinností, neboť je obešel jen formálním tvrzením, které je nedostatečné a které nelze přezkoumatelně doložit. Správní orgán I. stupně se vůbec nezabýval biologickou (ekologickou) funkcí kácených dřevin, ani hygienickou či asanační, ani izolační, meliorační, mikroklimatickou, rekreační, naučnou, kulturní, estetickou apod. Navíc dle žalobce není ani zřejmé, na základě jakých podkladů či skutečností údajně takové vyhodnocení provedl, jak mu zákon o ochraně přírody povinně ukládá. Dendrologický průzkum, jež je součástí spisu, dle názoru žalobce nestačí, neboť takové vyhodnocení musí provést sám správní orgán. K uvedenému žalobce rovněž poukázal na judikaturu správních soudů týkající se vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin.
6. Konečně žalobce namítal absenci rozhodnutí o náhradní výsadbě, čímž došlo k porušení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Žalobce již ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně poukazoval na tento nedostatek, avšak vypořádání této své námítky žalovaným považuje za nepřezkoumatelné a nesprávné, jelikož ten pouze uvedl, že správní orgán I. stupně vzal v úvahu návrh žadatele, podle kterého bude náhradní výsadba součástí až rozhodnutí o konečném povolení kácení dřevin pro zbytek dálnice. Žalovaný se tak dle názoru žalobce nezabýval okruhem odvolacích námitek týkajících se absence uložení náhradní výsadby. Vzhledem k tomu, že nelze aplikovat § 9 odst. 2 zákona o ochraně přírody (zřejmě myšleno § 9 odst. 3 zákona o ochraně přírody), tak správní orgán dle žalobce v případě zjištění ekologické újmy musí povinně aplikovat § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Zvolený způsob (ne)uložení náhradní výsadby je dle žalobce nelogický, nepřezkoumatelný a nezákonný, neboť nelze ve správním rozhodnutí spekulativně do budoucna předpokládat jednání či postup žadatele, že něco dobrovolně splní. Pokud chtěl správní orgán I. stupně za způsobenou ekologickou újmu uložit přiměřenou náhradní výsadbu, nemůže tento akt dobrovolně učinit žadatel, ale tato musí být přezkoumatelně a konkrétně uvedena ve výroku o povolení kácení dřevin. Navíc dle žalobce SO Vegetační úpravy s řízením o kácení mimolesních dřevin nijak nesouvisí, neboť takový SO může být součástí řízení podle stavebního zákona, přičemž tento SO plní zcela jiné účely (estetické, protihlukové, krajinnotvorné apod.). Nelze z něho volně vybírat dřeviny pro náhradní výsadbu v rámci řízení podle zákona o ochraně přírody. Navíc pojem „navazující řízení o povolení kácení dřevin“ zákon nezná. Postupem správních orgánů obou stupňů navíc došlo k porušení procesních práv žalobce a účelu § 70 odst. 1 zákona o ochraně přírody, neboť se žalobce nějakého hypoteticky budoucího „následného řízení“ o uložení náhradní výsadby za kácení dřevin v tomto řízení nemusí vůbec účastnit. Na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

tomto místě žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 As 45/2011-64, jakož i odbornou literaturu. Postup správních orgánů je rovněž proti zájmu ochrany přírody a v rozporu s právní jistotou, neboť nelze zaručit, že slib žadatele bude vymahatelný.

7. Žalovaný plně setrval na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. Nad rámec doplnil, že má i nadále za to, že ověřování existence podkladů územního rozhodnutí není obecně předmětem řízení o povolení kácení dřevin a není v řízení o povolení kácení dřevin účelné, k čemuž odkázal na závěry odborné literatury. Žalovaný poukázal na skutečnost, že správní orgán I. stupně mohl do spisu zaevidovat i již existující rozhodnutí, která se vztahují k předmětnému záměru stavby dálnice a tyto uvést jako další podklady pro své rozhodnutí, spis správního orgánu I. stupně však obsahuje všechny podklady, které jsou pro vydání rozhodnutí o povolení kácení dřevin nezbytně nutné. Pokud jde o žalobcem namítané nedostatečné vyhodnocení funkčního a estetického významu dotčených dřevin, to bylo dle názoru žalovaného správním orgánem I. stupně provedeno řádným způsobem, zohledňujícím jak funkční, tak estetický význam. Konečně k poslední žalobní námitce žalovaný doplnil, že si je vědom neobvyklosti zvoleného způsobu řešení otázky náhradní výsadby, avšak stejně jako správnímu orgánu I. stupně je mu známo, že žadatel má ke kompenzaci vzniklé ekologické újmy připraven projekt náhradních výsadeb v rámci celé stavby předmětného úseku dálnice, tudíž se znalostí místních a věcných poměrů stavby uvedeného úseku dálnice a vzhledem k tomu, že náhradní výsadba nemusí být v rozhodnutí o povolení kácení nezbytně uložena, postup správního orgánu I. stupně akceptoval a potvrdil.
8. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž v zásadě zopakoval své žalobní námitky. Zdůraznil však, že je nutné, aby územní rozhodnutí bylo skutečně součástí spisu a byla tak jeho existence nezpochybnitelná, jelikož bez tohoto podkladu nelze tvrdit, že existuje doložitelný závažný důvod ke kácení. Absence územního rozhodnutí ve spisu je dle názoru žalobce v rozporu s § 17 a § 36 odst. 3 správního řádu. K otázce absence uložení náhradní výsadby pak žalobce poukázal na to, že postup správních orgánů obou stupňů je v příkrém rozporu s § 2 odst. 4, § 3 a § 9 zákona o ochraně přírody, a to i s ohledem na skutečnost, že při ukládání náhradní výsadby není správní orgán v žádném případě vázán návrhy žadatele, ale je to na jeho samostatném uvážení. Pokud žadatel neměl návrh náhradní výsadby úplně připravený a pokud se podle rozhodnutí správního orgánu I. stupně mělo kácet až po vydání pravomocného stavebního povolení, pak celé řízení o povolení kácení mimolesních dřevin bylo z časového i věcného hlediska zcela předčasné a nelogické.
9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dle podané žaloby a v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť účastníci i osoba na řízení zúčastněná s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že předmětné řízení před správním orgánem I. stupně bylo zahájeno žádostí žadatele, která byla správnímu orgánu I. stupně doručena dne 28. 11. 2019 a jejíž přílohou byl kromě mapy zobrazující dotčené pozemky i aktualizovaný dendrologický průzkum G.2.1. Dne 20. 12. 2019 bylo správnímu orgánu I.

stupně doručeno vyjádření žalobce, jenž dle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody oznámil svoji účast v řízení a v osmi stručných bodech se vyjádřil k předmětu řízení. K výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 18. 12. 2019 k doplnění žádosti žadatele o zdokumentované zdůvodnění nezbytnosti kácení konkrétních dřevin ve vztahu k neujasněnému konečnému rozsahu stavby samotné s ohledem na její umístění – rozdíl ve stavbou dotčených plochách mezi dosud stále platným územním rozhodnutím č. 33/2006 ze dne 3. 3. 2006, č. j. SÚ – 3229/2015-Kl, a dosud nepravomocně povolenou aktualizací DÚR, podle níž má dojít ke zmenšení stavbou dotčených ploch, žadatel doplnil, že územní rozhodnutí č. 32/2006 nepozbylo platnosti, Magistrátem města Olomouce bylo vydáno rozhodnutí ze dne 19. 11. 2019, č. 82/2019, kterým se mění uvedené územní rozhodnutí. Žadatel dále doplnil, že všechny dřeviny, o jejichž kácení je žádáno, se nachází na pozemcích, jež byly součástí vydaného územního rozhodnutí z r. 2006, na základě aktualizovaného řešení dotčené křižovatky byl proveden nový dendrologický průzkum, jež je podkladem žádosti. Přílohou žadatel doplnil podrobnější situační výkresy na podkladu katastrální mapy a situaci ze záborového elaborátu aktualizace DÚR. Citované územní rozhodnutí samotné součástí spisu není. Správní orgán I. stupně vydal dne 16. 1. 2020 výše specifikované rozhodnutí, jímž povolil kácení předmětných dřevin. Jeho rozhodnutí bylo následně k odvolání žalobce žalobou napadeným rozhodnutím žalovaným potvrzeno.

12. Podstatou nyní projednávané věci je jednak otázka, jaké podklady byly pro rozhodnutí o povolení kácení mimolesních dřevin nezbytné, a které z toho důvodu měly být součástí správního spisu, jednak otázka rozsahu vyhodnocení funkčního a estetického významu kácených dřevin, a dále otázka (ne)uložení náhradní výsadby za způsobenou ekologickou újmu.
13. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody je ke kácení dřevin nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem
14. Podle ustanovení § 9 odst. 1, 3 zákona o ochraně přírody orgán ochrany přírody může ve svém rozhodnutí o povolení kácení dřevin uložit žadateli přiměřenou náhradní výsadbu ke kompenzaci ekologické újmy vzniklé pokácením dřevin. Současně může uložit následnou péči o dřeviny po nezbytně nutnou dobu, nejvýše však na dobu pěti let. Pokud orgán ochrany přírody neuloží provedení náhradní výsadby podle odstavce 1, je ten, kdo kácí dřeviny z důvodů výstavby a s povolením orgánu ochrany přírody povinen zaplatit odvod do rozpočtu obce, která jej použije na zlepšení životního prostředí. Ten, kdo kácel dřeviny protiprávně, je povinen zaplatit odvod do Státního fondu životního prostředí České republiky. Výši odvodů, podmínky pro jejich ukládání i případné prominutí stanoví zvláštní zákon.
15. Podle ustanovení § 3 písm. g) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) se pro účely tohoto zákona navazujícím řízením rozumí řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o 1. územní řízení; 2. stavební řízení; 3. společné územní a stavební řízení; 4. opakované stavební řízení; 5. řízení o dodatečném povolení stavby; 6. řízení o povolení hornické činnosti; 7. řízení o stanovení dobývacího prostoru; 8. řízení o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem; 9.

řízení o povolení k nakládání s povrchovými a podzemními vodami; 10. řízení o vydání integrovaného povolení; 11. řízení o vydání povolení provozu stacionárního zdroje; 12. řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů; 13. řízení, v němž se vydává rozhodnutí nezbytné pro uskutečnění záměru, není-li vedeno žádné z řízení podle bodů 1 až 12 a 14. řízení o změně rozhodnutí vydaného v řízeních podle bodů 1 až 13 k dosud nepovolenému záměru nebo jeho části či etapě, má-li dojít ke změně podmínek rozhodnutí, které byly převzaty ze stanoviska.

16. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného namítanou žalobcem v rámci jeho první žalobní námitky, neboť nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu brání soudu v jeho přezkumu v intencích uplatněných žalobních námitek představuje natolik závažnou vadu, pro kterou by krajský soud musel rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez dalšího zrušit.
17. Podle judikatury Ústavního soudu je smyslem a účelem odůvodnění především ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na <http://nssoud.cz>).
18. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu absence vypořádání správních orgánů obou stupňů s námitkami žalobce obsaženými v jeho vyjádření ze dne 20. 12. 2019 a následně v jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto žalobní námitku však krajský soud shledal nedůvodnou. Krajský soud je přesvědčen, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ve své byť stručné, avšak podstatu věci vystihující podobě splňují výše vymezené judikатурní požadavky.
19. Na tomto místě je zapotřebí zdůraznit, že vypořádání s námitkou účastníka nemusí být nutně učiněno výslovně, je-li z obsahu odůvodnění implicitně seznatelné. Tento závěr již opakovaně potvrdila i judikatura Nejvyššího správního soudu, například žalobcem odkazovaná rozhodnutí ze dne 6. 9. 2018, č. j. 9 As 210/2018-36 či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, jež shodně zdůrazňují, že zrušit rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost lze pouze z těch nejzávažnějších vad rozhodnutí, pokud rozhodnutí správního orgánu nelze meritorně přezkoumat. V druhém z citovaných rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že „*správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí.*“
20. Z obsahu žalobcovy námitky přitom vyplývá, že brojí právě proti skutečnosti, že jeho vyjádření a následně odvolací námitky nebyly správními orgány vypořádány výslovně. Jak však vyplývá z výše předestřené, tento názor žalobce je třeba odmítnout jako chybný,

neboť pro závěr o přezkoumatelnosti správního rozhodnutí postačuje, plyne-li vypořádání námitek z obsahu rozhodnutí alespoň implicitně či dokonce předeště-li správní orgán vlastní právní názor, v jehož světle námitky účastníka neobstojí. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je přitom dle názoru krajského soudu zřejmé, jakým způsobem se vypořádaly s námitkami žalobce.

21. Pokud jde o obsah vyjádření žalobce ze dne 21. 12. 2019, tento v 8 bodech uplatňoval následující požadavky: 1) správní orgán I. stupně by měl posoudit opravdovou nutnost kácení dřevin, závažným důvodem je např. pravomocné územní rozhodnutí; 2) správní orgán I. stupně by měl mít ve spise závazné stanovisko EIA; 3) správní orgán I. stupně by měl mít ve spise všechna pravomocná rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody; 4) správní orgán I. stupně by měl mít ve spise souhlasné závazné stanovisko k zásahu do VKP dle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody; 5) správní orgán I. stupně by měl nechat vyhodnotit funkční a estetický význam dřevin; 6) správní orgán I. stupně by měl mít ve spise odborný znalecký posudek, který zhodnotí stav a kvalitu kácených dřevin a vypočítá cenu těchto likvidovaných dřevin, která by měla sloužit jako podklad pro uložení povinné náhradní výsadby; 7) pokud správní orgán I. stupně vyhověl žádosti a vydá rozhodnutí o povolení kácení dřevin, pak žalobce v rámci pěti podbodů uplatnil podmínky týkající se náhradní výsadby a 8) správní orgán by měl mít řádně vedený spis.
22. Předně je třeba odmítnout tu část žalobcovy žalobní námitky směřující proti tomu, že se správní orgány přezkoumatelným způsobem nevypořádaly s požadavkem, aby pravomocné územní rozhodnutí bylo součástí správního spisu, neboť tento požadavek/námítka nebyl v jeho vyjádření v řízení před správním orgánem I. stupně uplatněn. Správní orgán I. stupně tak na něj nemohl ve svém rozhodnutí reagovat, a tím pádem rozhodnutí pro nevypořádání této otázky ani nemůže být nepřezkoumatelné. Pokud jde o první bod žalobcovy vyjádření, s tím se správní orgán I. stupně vypořádal ve svém rozhodnutí na str. 7 v šestém odstavci, kde popisuje, že ve věci existuje pravomocné územní rozhodnutí, které vyhodnotil právě jako závažný důvod pro kácení. S body 2) – 4) žalobcovy vyjádření se správní orgán I. stupně vypořádal na tomtéž místě v posledních dvou souvětích předmětného odstavce, kde uvádí, že na dotčeném místě se nenachází žádný významný krajinný prvek a dále že závazné stanovisko EIA a rozhodnutí o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody byly předběžnými otázkami v územním řízení ukončeném pravomocným územním rozhodnutím. Z uvedeného zcela logicky vyplývá, že správní orgán I. stupně uvedené podklady do spisu nezařadil, neboť je nevyhodnotil pro své rozhodnutí jako potřebné. S body 5) a 6) žalobcovy vyjádření se správní orgán I. stupně vypořádal na str. 7 svého rozhodnutí v posledních dvou odstavcích, kde se zabývá vyhodnocením stavu a ekologického významu dřevin, přičemž ze zvolené dikce je jednoznačné, že jednak vyhodnocení provedl správní orgán I. stupně sám, z čehož je současně zřejmé, že za tímto účelem nezařadil vypracování znaleckého posudku, a jednak vzhledem k absenci citace jakékoliv metodiky vyhodnocení provedl na základě podkladů ve spise, tzn. založeného dendrologického průzkumu, a vlastní znalosti. Pokud jde o bod 7) žalobcovy vyjádření, ten se částečně promítl ve stanovených podmínkách kácení, ve zbytku pozbyl relevanci, jelikož k uložení náhradní výsadby nedošlo. Konečně, pokud jde o bod 8) žalobcovy vyjádření, pak krajskému soudu není jasné, jak by se s ním měl správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vypořádat, jelikož tento se netýká věci samotné. Absenci vypořádání tohoto bodu ve správním rozhodnutí tak dle názoru krajského soudu nelze úspěšně namítat.

23. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval na každý (kromě bodu 8) žalobcem ve svém vyjádření uplatněný bod, nelze hovořit o vadě tohoto rozhodnutí spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti. V takovém případě pak nelze hovořit ani o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť ten nemohl prohloubit nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně svým postupem, jak žalobce namítá, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné není. Pokud pak jde o vypořádání žalobcových odvolacích námitek, žalobce v žalobě neuvádí, které z jeho odvolacích námitek nebyly žalovaným vypořádány. Vzhledem k obecnému charakteru této části námítky tak krajskému soudu nezbyvá než konstatovat, že neshledal ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť ten se podle jeho názoru vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce na str. 4 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí. A to včetně žalobcem zvlášť zdůrazňované otázky zařazení dalších souvisejících podkladů do spisu. Žalovaný se této otázce věnuje ve druhém a třetím odstavci na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že žalobcem vyjmenované podklady (závažné stanovisko EIA, závažné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku a rozhodnutí o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody) byly předběžnými otázkami pro vydání územního rozhodnutí. Uvedené vypořádání rovněž nedává prostor pro jinou interpretaci, než že předmětné podklady součástí správního spisu v této věci nejsou, jelikož nejsou předmětem tohoto řízení.
24. Pokud jde o druhou žalobní námitku týkající se podkladových rozhodnutí (územní rozhodnutí, závažné stanovisko EIA, rozhodnutí o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody) a jejich založení do správního spisu, tuto krajský soud rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou. V první řadě považuje krajský soud za nutné ve shodě s žalovaným zdůraznit, že řízení o povolení kácení dřevin je zcela samostatným řízením. Jeho účelem je toliko posoudit existenci závažného důvodu svědčícího pro povolení kácení dřevin a zda tento závažný důvod převažuje nad konkurujícím veřejným zájmem na jejich zachování, přičemž správní orgán musí zvážit estetický a funkční význam dřevin na straně jedné a závažnost důvodů pro jejich kácení na straně druhé (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2008, čj. 4 As 20/2008-84, vedený ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1788/2009). Z uvedeného tak dle krajského soudu dále vyplývá, že podklady nutné pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin zahrnují pouze podklady prokazující existenci závažného důvodu a dále podklady, jež správní orgán potřebuje pro zhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Ustanovení § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody činí rozhodování správních orgánů o povolení kácení dřevin věcí správní úvahy, které tak podléhá i samotné posouzení funkčního a estetického významu dřevin a otázka, na základě jakých podkladů tak správní orgán učiní, neboť ani zákon o ochraně přírody, ani vyhláška č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů, žádné povinné podklady nestanoví. Jak uvádí žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí, správní orgán činí vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin na základě podkladů ze žádosti, znalosti lokality z úřední činnosti, případně také za využití webových zobrazovacích metod, odborných databází, návštěvy lokality atd. Vhodným podkladem bude i znalecký posudek, bude-li pro složitost věci a nezbytnost vysoce odborného posouzení zapotřebí.
25. Z výše předestřené je tedy zřejmé, že ani závažné stanovisko EIA, ani rozhodnutí o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody, či případně závažné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku nepředstavují podklady nezbytné pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin. V případě závažného stanoviska EIA je to navíc zákonem

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

stanoveno výslovně, neboť podle ustanovení § 3 písm. g) a contrario zákona o posuzování vlivů řízení o povolení kácení dřevin není navazujícím řízením na řízení o posouzení vlivů na životní prostředí, což znamená, že závazné stanovisko EIA není objektivním odborným podkladem pro řízení o povolení kácení dřevin (k tomu obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 As 299/2018 – 69). Pokud jde o závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku, k tomu správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí objasnil, že na dotčeném území se žádný významný krajinný prvek nenachází. Rozhodnutím o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody povoluje orgán ochrany přírody škodlivé zásahy, jež se mají dotknout zákazů u památných stromů či zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. V souladu se správními orgány obou stupňů lze uzavřít, že z podstaty věci se tak jedná o podklad relevantní pro účely územního řízení, jež povoluje umístění „zásahu“ do dotčeného území, avšak nikoliv o podklad nezbytný pro rozhodnutí o povolení kácení dřevin. Správní orgán I. stupně navíc ve svém rozhodnutí (str. 7 poslední odstavce) uvedl, že mu na dotčených plochách není znám výskyt zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů. Potřeba zabývat se konkurujícím zájmem prostřednictvím rozhodnutí o výjimce dle § 56 zákona o ochraně přírody tak v řízení nevystala. Ve vztahu k těmto podkladům se tak správní orgán I. stupně nemohl dopustit pochybení, jestliže je neučinil součástí správního spisu, a jelikož se nejednalo o podklady pro jeho rozhodnutí povinné, pak se nedopustil pochybení ani tím, že tento svůj postup neodůvodnil, jak se mylně domnívá žalobce. Z toho důvodu je pak žalobcem předestřenou časovou osu, z níž má vyplývat, že některá z uvedených rozhodnutí/stanovisek byla vydána až po právní moci územního rozhodnutí, třeba odmítnout jako irelevantní, neboť v řízení o povolení kácení dřevin nelze z výše uvedených důvodů podrobovat přezkumu existenci a povahu podkladových rozhodnutí pro územní či stavební rozhodnutí. Sam žalobce přitom uvádí, že takový úmysl neměl, pak však krajskému soudu uniká, jak konkrétně byl žalobce dotčen na svých právech tím, že dotčená rozhodnutí nebyla součástí správního spisu. Z žalobcem předestřené časové osy je zřejmé, že jím poukazovaná rozhodnutí vydána byla, a současně, že jsou žalobci známa. Jelikož z výše uvedeného vyplývá, že rozhodnutí o povolení kácení dřevin bylo na těchto rozhodnutích nezávislé, není krajskému soudu jasné, co by mohla jejich přítomnost ve spise změnit.

26. Opačná je situace u územního rozhodnutí. Jelikož to představuje onen závažný důvod pro kácení dřevin v nyní projednávaném případě, lze dát žalobci za pravdu, že územní rozhodnutí by součástí správního spisu být mělo. Ačkoli tomu tak není, je zcela nepochybné, že správní orgán I. stupně s ním fakticky pracoval jako s podkladem pro své rozhodnutí, což vyplývá nejen z odůvodnění samotného rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale i z výzvy ze dne 18. 12. 2019, kterou správní orgán I. stupně vyzýval žadatele o doplnění žádosti ve vztahu k rozdílu ve stavbou dotčených plochách mezi do té doby stále platným územním rozhodnutím č. 33/2006 ze dne 3. 3. 2006, č. j. SÚ – 3229/2015-Kl, a do té doby nepravomocně povolenou aktualizací DÚR, podle níž mělo dojít ke zmenšení stavbou dotčených ploch. Byť se tak správní orgán I. stupně v tomto ohledu dopustil pochybení ve svém postupu, tj. procesní vady, nejedná se dle krajského soudu o vadu, jež mohla ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí, a tedy o vadu, jež by mohla odůvodnit jeho zrušení. Podle ustálené judikatury správních soudů totiž může důvodně namítaná procesní vada vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na zákonnost takového rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001 – 51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, č. j.

2 Afs 93/2006-75). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, není totiž důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, čj. 2 As 80/2010 - 49).

27. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv a v souladu s ustanovením § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s. tak pro úspěch žalobce nepostačuje tvrzení existence určité vady rozhodnutí či postupu správního orgánu, nýbrž žalobce musí konkrétně tvrdit, jakým způsobem byl v důsledku předmětné vady dotčen na svých subjektivních právech. Žalobcem namítaná porušení ustanovení § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu (jak co do otázky absence územního rozhodnutí ve spisu, tak co do otázky absence přehledu podkladů v rozhodnutí správního orgánu I. stupně) by tudíž byla důvodná pouze tehdy, pokud by žalobce konkretizoval, jak mohly tyto vady ovlivnit výsledek správního řízení, a v čem tedy spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS). Pro úspěšnost dané námitky je tedy nezbytné, aby žalobce upřesnil, jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí. Jinak řečeno, žalobce musí popsat, co by se změnilo v případě, kdyby k takové procesní vadě nedošlo.
28. To se však v nyní projednávaném případě nestalo. Žalobce pouze obecně namítá, že územní rozhodnutí absentuje ve správním spisu, aniž by tvrdil, jak konkrétně se toto pochybení dotklo na jeho právech, např. tím, že se v důsledku jeho absence ve spisu se s dotčeným rozhodnutím nemohl seznámit a vyjádřit se k němu coby podkladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, případně uplatnit v této souvislosti konkrétní námitky. Ostatně žalobce do správního spisu vůbec nenahlížel, neprojevil zájem seznámit se s podklady rozhodnutí. Tím spíše je třeba jeho námitku odmítnout jako obecnou, bez konkrétního dopadu do subjektivních práv žalobce. Krajskému soudu je navíc z úřední činnosti známo, že dotčené územní rozhodnutí žalobce sám napadl žalobou v jiném řízení, s jeho obsahem je tedy seznámen. Lze tak uzavřít, že žalobce netvrdil, jak uvedená vada ovlivnila meritorní rozhodnutí a co by se změnilo, kdyby územní rozhodnutí skutečně fyzicky součástí správního spisu bylo (případně, jak žalobce rovněž namítal, kdyby rozhodnutí obsahovalo přehled všech podkladů obsažených ve spise). Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně s územním rozhodnutím coby podkladem svého rozhodnutí skutečně pracoval, je nepochybné, že na podobu meritorního rozhodnutí by absence dotčené vady neměla žádný vliv. V důsledku toho je pak s ohledem na výše uvedené judikaturní závěry nutno tuto žalobní námitku odmítnout jako nedůvodnou.
29. Rovněž další žalobní námitku směřující na nedostatečné vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin shledal krajský soud jako nedůvodnou. V první řadě krajský soud opakuje, jak již rozvedl výše, že vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin je věcí správní úvahy správního orgánu, neboť zákon ani podzákonný předpis správnímu orgánu nepředepisuje ani metodu, jakou by měl při takovém hodnocení postupovat, ani podklady, na jejichž základě by vyhodnocení měl provést. Žalobcem odkazovaná metodika má povahu pouhého doporučujícího dokumentu. Pokud pak jde o tvrzení žalobce, že použití dendrologického průzkumu doloženého k žádosti žadatele nebylo dostatečné, jelikož vyhodnocení musel učinit správní orgán sám, není krajskému soudu jasná logika uvedeného tvrzení, neboť dendrologický průzkum správní orgán I. stupně jistě jako podklad vyhodnocení použít mohl a pokud jej použil, použil jej právě

jako podklad, na jehož základě provedl sám vlastní úvahu, dle níž význam dřevin vyhodnotil.

30. Pokud jde o otázku podkladů použitých pro hodnocení, z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán I. stupně při hodnocení vycházel z podkladů doložených žadatelem k žádosti, tedy z dendrologického průzkumu, a dále z vlastní místní znalosti.
31. K samotnému hodnocení provedenému správním orgánem I. stupně je třeba uvést, že to je obsahem celého posledního odstavce na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tvzení žalobce o tom, že správní orgán I. stupně hodnocení obešel nepřezkoumatelným formálním tvrzením o jedné větě je nepravdivé. Správní orgán I. stupně v rámci hodnocení uvedl, že kácení dřevin má probíhat na plochách bývalé zahrádkářské osady, jedná se přitom o běžné ovocné stromy a dále zejména porosty křovin běžně se vyskytujících druhů z volného náletu na plochách přiléhajících k bývalé zahrádkářské osadě. Současně správní orgán I. stupně zdůraznil, že dotčené pozemky již byly investorem stavby vykoupěny a v katastru nemovitostí již nejsou vedeny jako zahrady, přičemž pokud by stále jako zahrady vedeny byly, pak by ani povolení ke kácení dřevin nepotřebovaly. Z uvedeného hodnocení je dle krajského soudu seznatelné, že správní orgán I. stupně vyhodnotil funkční a estetický význam dřevin jako nikterak velký. V každém případě i přes stručnost hodnocení správní orgán I. stupně své zákonné povinnosti dostál, jeho rozhodnutí proto není v rozporu s žalobcem odkazovanou judikaturou i odbornou literaturou poukazující na nutnost provedení vyhodnocení významu dřevin a nezákonnost v případě jeho opomenutí. Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí vydaná správními orgány obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS) pohlíží krajský soud na věc tak, že obecnost odvolací námitky neimplikovala u žalovaného potřebu rozvíjet úvahy týkající se funkčního a estetického významu dřevin, jestliže sám shledal úvahu správního orgánu I. stupně jako správnou a dostatečnou.
32. Krajský soud se dále zabýval i žalobcem tvrzenou nedostatečností provedeného hodnocení, žalobce konkrétně poukazoval na absenci vyhodnocení biologické (ekologické), hygienické či asanační, izolační, meliorační, mikroklimatické, rekreační, naučné, kulturní či estetické funkce kácených dřevin. Jakkoli lze zopakovat, že zákon ani podzákonný právní předpis nestanoví, jakým způsobem se má hodnocení funkčního a estetického významu dřevin provádět, lze přisvědčit žalobci potud, že hodnocení provedené správním orgánem I. stupně je strohé a omezené. Je však zapotřebí si uvědomit, že hodnocení funkčního a estetického významu jako zákonný požadavek slouží k umožnění poměření konkurujících si zájmů, jehož výsledek pak nalézá svůj odraz v rozhodnutí o povolení či nepovolení kácení dřevin. Jinými slovy uvedené hodnocení slouží správnímu orgánu k tomu, aby měl co položit na misku vah při vážení, který ze zájmů (zájem na kácení či zájem na zachování dřevin) převažuje. Jak dovodila judikatura, při rozhodování o povolení či nepovolení kácení dřevin musí správní orgán v rámci svého správního uvážení provést na základě konkrétních skutkových zjištění tři dílčí vyhodnocení, a to: i) funkčního a estetického významu předmětných dřevin, ii) závažnosti důvodu pro kácení těchto dřevin (v nyní projednávaném případě stavba dálnice) a iii) porovnání obou vyhodnocení/zájmů (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 3 As 59/2020 – 68). V nyní projednávaném případě správní orgány obou stupňů zdůraznily, že pro kácení

dřevin existuje závažný důvod v podobě pravomocného územního rozhodnutí o umístění stavby „D1 – stavba 0136 Ř. – P.“, která je veřejným zájmem v souladu s platnou územně plánovací dokumentací i v souladu se silničním zákonem. Za situace, kdy z jednoho dílčího kroku předestřené posouzení prima facie vyplývá převaha jednoho z konkurujících si zájmů, zde závažnost důvodu pro kácení nad zájmem na zachování dotčených dřevin, lze připustit nižší potřebu pečlivého odůvodnění zbývajících dílčích kroků uvedeného posouzení (k tomu obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 3 As 59/2020 – 68). Jinak řečeno v takovém případě se lze spokojit se stručnějším vyhodnocením funkčního a estetického významu dřevin, aniž by to mělo představovat vadu rozhodnutí. Tím spíše, že žalobce v průběhu správního řízení nenamítal, že správní orgán I. stupně vyhodnotil funkční a estetický význam dotčených dřevin chybně, nenamítal, že jejich význam je větší. I na tomto místě krajský soud opakuje své úvahy o tom, že každá namítaná vada musí mít tvrzený dopad do subjektivních práv žalobce. Žalobce však v rámci žaloby pouze obecně poukazoval na nedostatečnost vyhodnocení, aniž by namítal, že význam dotčených dřevin je jiný, než jak jej vyhodnotil správní orgán I. stupně. Krajský soud tak i tuto žalobní námitku posoudil jako nedůvodnou.

33. Konečně ani poslední žalobní námitku namítající neuložení náhradní výsadby za pokácené dřeviny krajský soud nevyhodnotil jako důvodnou. V první řadě je nutno uvést, že rovněž rozhodnutí o uložení přiměřené náhradní výsadby a následné péče o ni je věcí volného uvážení správního orgánu, jak plyne z výrazu „může“ obsaženého v dispozici právní normy v ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Ani v případě závěru o vzniku ekologické újmy způsobené povolením kácení dřevin, tak zákon správnímu orgánu neukládá povinnost náhradní výsadbu uložit, jak mylně namítá žalobce. Rozhodnutí o jejím uložení či neuložení podléhá vždy správnímu uvážení, a to i za situace, kdy nedojde k uložení odvodu do rozpočtu obce dle ustanovení § 9 odst. 3 zákona o ochraně přírody, neboť uložení odvodu není v praxi aplikovatelné, jelikož výše odvodů a podmínky pro jejich ukládání nejsou zákonem stanoveny. Úvaha žalobce spočívající v tom, že nedojde-li k uložení odvodu, musí nutně dojít k uložení náhradní výsadby, je tedy nesprávná.
34. Rozhodnutí založené na správním uvážení pak podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu. Jak již bylo dovozeno judikaturou Nejvyššího správního soudu, *„úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní rozhodnutí tedy podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné závěry“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, č. j. 7 As 280/2014-72).
35. Podle krajského soudu navíc žalobce rozhodnutí správních orgánů v této části interpretoval nesprávně. Jak se podává z rozhodnutí obou správních orgánů, nyní projednávané správní řízení proběhlo za účelem realizace určitých přípravných prací, a to demolice zahradních domků a provedení archeologického průzkumu. Uvedené přípravné práce je nutno vykonat tak, aby na ně stavba samotné dálnice mohla plynule navázat.

Správní orgán I. stupně vyhověl žádosti žadatele a náhradní výsadbu v tomto „dílčím“ řízení neuložil s tím, že náhradní výsadba i za dřeviny, jež jsou předmětem nyní projednávaného rozhodnutí o povolení kácení dřevin, bude uložena v rámci rozhodnutí o povolení kácení dřevin již pro samotnou stavbu dálnice, a tedy bude součástí náhradní výsadby v rámci celé stavby „D1 – stavba 0136 Ř. – P.“. Správní orgán I. stupně dále zdůraznil, že uložení náhradní výsadby nyní před dokončením stavby jako celku by mohlo způsobit poškození nových výsadeb, přičemž současně stanovil, že náhradní výsadba spolu s nezbytnou péčí bude uložena a realizována přednostně v místě stavby a jejím nejbližším okolí. Žalovaný pak postup správního orgánu I. stupně akceptoval s tím, že stejně jako správnímu orgánu I. stupně je mu z úřední činnosti známo, že žadatel má ke kompenzaci vzniklé ekologické újmy připraven projekt náhradních výsadeb v rámci celé stavby předmětného úseku dálnice, který připravil v součinnosti s dotčenými orgány státní správy. Jelikož žalovaný akceptoval postup správního orgánu I. stupně a uvedl úvahy, které jej k tomuto postupu vedly, odvolací námitky žalobce vztahující se k uložení náhradní výsadby a následné péči o dřeviny tak pozbyly významu a žalovaný se s nimi pro nadbytečnost nebyl povinen vypořádat. Postup žalovaného tedy nelze dle krajského soudu hodnotit jako nepřezkoumatelný.

36. Z uvedeného dále vyplývá, že rozhodnutí správních orgánů o neuložení náhradní výsadby se neopírá o žádný dobrovolný slib žadatele, jak mylně dovozují žalobce. Naopak podstatou správními orgány přijatého řešení je upřednostnění komplexního řešení náhradní výsadby v rámci celé stavby předmětného úseku dálnice, které bude přijato při rozhodování o povolení kácení dřevin pro samotnou stavbu dálnice. Nejedná se tedy ani o žádné zákonem nepředvídané následující řízení, ani o pouhý projekt vegetačních úprav, jak namítá žalobce, nýbrž o další řízení o povolení kácení dřevin podle ustanovení § 8 zákona o ochraně přírody. Nebude tak ani ohrožena možnost dohledu ze strany žalobce, jelikož ten se bude moci tohoto řízení účastnit stejně, jako se účastnil řízení o povolení kácení dřevin nyní projednávaného, jeho procesní práva tedy nebudou dotčena.
37. Nahlíženo optikou výše předestřených judikатурních závěrů ohledně možnosti soudního přezkumu správního uvážení lze tedy uzavřít, že správní orgány obou stupňů v nyní projednávaném případě nepřekročily meze správního uvážení tím, že nerozhodly o uložení náhradní výsadby (počítaje s tím, že k tomu dojde následně), jelikož zákon jim tuto možnost dovoluje. Současně krajský soud shledal úvahu správních orgánů ohledně důvodů pro zvolený způsob řešení jako logickou, jelikož se mu jeví nutno dát správním orgánům za pravdu v tom směru, že ukládání povinnosti k náhradní výsadbě za situace, kdy v dotčeném území bude teprve prováděna realizace stavby, by mohlo vést spíše k poškození náhradní výsadby. Komplexní řešení náhradní výsadby v rámci celé stavby se tak krajskému soudu jeví přinejmenším praktičtější a vyhovění žadateli z podstaty věci motivující k jejímu splnění. Ostatně i žalobcem odkazovaná odborná literatura poukazuje na to, že předložení vlastního návrhu náhradní výsadby ze strany žadatele je možné, ba přímo vhodné. Žalobcem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 2 As 45/2011-64 pak na nyní projednávanou věc nedopadá, jelikož jeho podstatou byla otázka zastavení řízení a tím finální ukončení řešení otázky náhradní výsadby. Jak již bylo několikrát zdůrazněno, v nyní projednávaném případě nezůstala otázka náhradní výsadby neřešena, nýbrž tato byla ponechána rozhodování v dalším, nutně konaném řízení o povolení kácení dřevin. V neposlední řadě krajský soud neshledal ani neřádnost procesního postupu, v rámci kterého správní orgány k uvedenému

rozhodnutí dospěly, čímž jsou vyčerpány možnosti soudního přezkumu správního uvážení obou správních orgánů, aniž by krajský soud shledal jeho nezákonnost.

38. Jelikož krajský soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení účastníků bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou činnost.
40. O náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., když osobě zúčastněné na řízení žádné náklady v souvislosti s plněním soudem uložených povinností nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 23. února 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu